

BLZ. 13

Nu weet ik dat de grootste blok onderaan moet liggen.»

Bijje overstap van StuBru naar MNM werd je zo gehyped dat jouw kop een mediamerk werk.
«In de boekjes verschenen er zelfs cartoons met een aureooltje rond mijn hoofd. Ik werd door alles en iedereen omhoog gekatapulteerd. Maar niet alles wat ik aanraak, verandert in goud, dat wist ik ook wel.»

Hoe is het gouden haantje zelf veranderd intussen?

«Realistischer dan vroeger. Laat je je te veel meestromen in de baren van radio en tv, dan word je

Ik werd door iedereen omhoog gekatapulteerd. Maar niet alles wat ik aanraak, verandert in goud

zeer ongelukkig. Ik realiseer me al langer dat ik maar een schakeltje in het raderwerk ben. Dat je je niet later moet amuseren, maar nu. Ik heb daar talent voor.»

Mis je jouw StuBru-tijd niet, nu ze weer het Glazen Huis induiken? Jij zat er de eerste twee jaren ook in.

«Het waren mooie tijden, maar dat zijn ze nu ook. Je hebt zo van die mensen die blijven hangen in hun 'fantastische schooltijd'. Zal wel. Ik wil voor geen geld van de wereld terug naar mijn 21ste. Ik ben voor mezelf zoveel rijker geworden. *Street credibility* heb je bij StuBru makkelijker. Maar ik ga nu niet smeken: 'Vind mij alstublieft cool en geloofwaardig'. Als mijn luisteraar, bijvoorbeeld de bouwvakker op zijn werk, het maar goeie radio vindt.»

En toch, jij zat onlangs een hele ochtend verkleed als Lady Gaga te presenteren. En wie mag 's avonds in 'Reyers Laat' het fenomeen Gaga komen duiden? Sam De Bruyn van StuBru, dat Gaga amper draait.

«Dat is dan maar zo. Dat is de keuze van 'Reyers Laat'. Ik neem niks persoonlijk. Als mensen Lady Gaga willen horen, weten ze wel dat ze in de eerste plaats naar MNM moeten luisteren.»

Kan jij eigenlijk tegen je verlies?

«Ik heb dat moeten leren, zowel privé als op het werk. Het gaat beter met ouder worden te zijn. Spelletjes neem ik nog altijd veel te serieus. Ik lag er na twee afleveringen uit bij 'De Slimste Mens' (*grijns*). Maar, er is een excuus: ik was een zombie, sliep 2 uur per nacht, middenin de beginperiode van MNM. Ik had toen nooit mogen toezeggen.

Jouw glas lijkt altijd halfvol... met cola en 10 Mentos-muntjes erin.

«Dat is dus pertinent onwaar. Ik lijk wel hyper, maar je zou me 'ns thuis moeten zien... ik ben een slof die soms uren geen woord uitbrengt. Bij overdreven vrolijke mensen denk ik 'wat verberg jij?'»

Wat verberg jij dan?

«Optimisme en vrolijkheid zijn twee verschillende dingen. Ik ben niet per se vrolijk. In mijn familie zit een depressief gen. Ik weet dat wel. Soms realiseer ik me: 'Als ik me nu laat gaan...' Maar ik kan mezelf altijd tegenhouden. Door voor goeie omstandigheden en planning te zorgen. Geluk maak je zelf. Tenzij je een eenbenige Ethiopische boer bent die al 10 jaar geen regen zag.»

Hoe diep heb je al in het gat gekeken?

«Goh, dit voorjaar ben ik erdoor gevlamd. Oververmoeid, de weerboten van de opstart bij MNM. Ook het tweede seizoen van 'Peter Live!' was zwaar. Plots zeiden lichaam en hoofd 'stop'. Bij de juiste mensen die me opvangen, durf ik me dan volledig te laten gaan.»

De hele dag belpelletjes kijken in pyjama?

«In een kamerjas om precies te zijn (*lacht*).»

Jij staat ook in een scheurende spreidstand: de clown met een depressief gen.

«Februari en maart – het voorjaar – zijn de gevaarlijkste maanden. Het slecht weer dat uitzichtloos wordt en 'Peter Live!' dat achter de rug is: plots is er veel meer tijd om na te denken over 'Het Leven'. Maar gelukkig ben ik geboren met zelfopladdende batterijen. Zonnepanelen die geen zon nodig hebben. Maar als ik vier keer in de week om 3.45 uur uit bed moet voor de ochtendshow, dan plak ik met superlijm aan mijn bed vast, hoor. Soms denk ik echt: 'Ik bel af, ik blijf liggen'. Maar dat gaat niet want er is niemand wakker om te bellen (*lacht*).»

«Ik ben een piekeraar, maar eerlijk? Enkel over wat mij dichtbij is. Ik zeg 'verdoeme toch' bij een schrijnende documentaire over bootvluchtelingen, maar dan ga ik gewoon mijn tanden poetsen en slapen. Zoals zovelen. Oppervlakkigheid is zó slecht nog niet. Ik kan er vreselijk van genieten. Van uiterlijkheden. Van kleren. Schone schoenen. Wat oppervlakkig is voor de ene mens, is intens en heerlijk voor de andere.»

Nooit drang naar iets diepers, los van dat narrenpak?

«Je hoeft geen Canvas-documentaire van 50 minuten in Roemenië te draaien voor diepgang. Vanmorgen om 7.20 uur liep bij MNM plots een sms binnen: 'Ik ben jarig, maar ik voel me heel slecht. Groetjes, Violtje'. We belden haar op, compleet in tranen. Luisteraars reageerden massaal. Toen we haar later probeerden terug te bellen, stond de telefoon uit. Toen liep het nieuws binnen: 'iemand heeft zich voor de trein goegoid'. Dan word je dus ongerust. Gelukkig stuurde Violtje nadien een bedank-sms'je voor alle lieve wensen. Met onstellend licht entertainment kan je iemands dag toch fijner maken. Dat is even intens als een bootvluchtelingenreportage, denk ik dan.»

Zal het genoeg zijn om je motor draaiende te houden?

«Ik heb in mijn beginjaren zwaar overwogen nieuwsanker te worden bij de lokale tv. Ik heb reportages gemaakt voor Canvas. Ik heb satire geprobeerd. Maar het is zoals een week bij de Italiaan gaan eten en ontdekken dat de vierkazen-pizza echt wel de beste blijft. Ik weet: ik ben een nar. Niet meer, niet minder.»

Ben je goed in ouder worden?

«Aan een mens moet je zijn leeftijd zien, vind ik. Ooit wilde ik mijn haar verven. 'Ik werk bij een jongerenzender en ik word grijs. Hellup!' Toen zei ik tegen mezelf: 'Janet, hou op'. Ik had ooit een tuin waarin de vorige eigenaar alleen coniferen plantte. De altijd-groen-tuin. *Stiepelzot* word je daarvan. 's Winters wakker worden en denken dat de lente begonnen was. Je moet seizoenen

Geluk maak je zelf. Tenzij je een eenbenige Ethiopische boer bent die al 10 jaar geen regen zag

zei ze al: 'Allez, manneke, ge hebt nu een goeie post'. Godzijdank doe ik nooit iets tegen mijn goesting, anders zat ik nu misschien nóg stofzuigers te verkopen.»

Wat voor een vriend ben jij?

«Een hele slechte. Ik voel me 24 uur op 24 schuldig. Zij moeten altijd bellen. Goddank dat ze dat nog doen ook. Vroeger had ik enorm veel 'vrienden', nu blijven er nog een vijftal echte over. Inclusief geliefde, hé. Mensen waarbij je alles kwijt kan. Dingen waarmee je 20 roddelboekjes kan vullen, likkebaardend (*grijns*).»

(Van de Veire speelt ermee als er op de deur geklopt wordt. Een vriendin met een kindje op de arm. 'Ha, sé, mijn onecht kind.')

«Miguel Wiels is één van de vijf vrienden.»

Is hij daarom je vaste muzikale sidekick in 'Peter Live!'?

«Nee, omgekeerd. We konden elkaar wel wurgen tijdens 'De Provincieshow', onze eerste samenwerking. Het klikte echt niet. Wij zijn als de Spice Girls, artificieel samengebracht. Bij de eerste 'Peter Live!' zei Miguel: 'Ah, ge zijt toch niet zo'n arrogante zak als ik dacht'. Hij bleek ook nog schuine moppen te vertellen en pintjes te drinken. Een echte maat.»

Dat zie je..

«(*gespeeld*) Dat Miguel een ongelooflijke zuiplap is, ja, dat zie je.»

Jij schijnt anders ook wat te kunnen herbergen.

«Ik kan af en toe geweldig doordrinken. Nog een *grappa'tje*? Bwah ja. Zou je niet stoppen? Bwah nee. Op mijn zeventiende heb ik ooit bijna een 'Jimi Hendrix'ke' gedaan. Gelukkig heeft iemand me op tijd wakker gemaakt. Ik heb het jaar 2010 op een erg weg-van-de-wereld-zijnde manier ingezet. Nu met oudjaar gaan we dat een beteke anders doen (*lacht*).»

Op een schaal van 0 tot 10, hoe gelukkig ben je nu?

«Normaal 7,5 of 8/10. Maar show afgevoerd of niet: een 9 nu. Ik doe de radio ontzettend graag, 'Peter Live!' is kwaliteit en ik ben privé ook echt gelukkig. Ik besef dat er een moment komt dat het allemaal kan ontploffen. Mijn leven is al een paar keer ontploft, maar na de explosie kwam er altijd bouwgrond vrij. Als kind droomde ik vaak dat ik kon vliegen. Volgens droomanalisten betekent dat dat je gelukkig bent. Kijk, ik droom soms nog dat ik vlieg.»

De week van DEVRIESE

EEN BALDADIGE KIJK OP 7 DAGEN ACTUALITEIT

ANTWOORD VAN DE WEEK

D

at ik het niet weet.

Ziedaar mijn antwoord op de deze week gelukkig niet al te vaak gestelde vraag 'Waar was je toen je vernam dat John Lennon was vermoord?' Wat een dwaze vraag is me dat.

Let wel, ik begrijp de achterliggende gedachte wel: dat een overlijden een dermate grote impact op je kan hebben, dat je je nog haarscherp weet te herinneren waar je was op het moment dat het nieuws je bereikte. Dat klopt natuurlijk. Zo weet ik nog heel goed waar ik was toen ik vernam dat mijn moeder was overleden. Het dwaze aan de vraag is dat de steller ervan meent dat John Lennon even belangrijk is geweest als mijn moeder.

Ik heb het even nagekeken: John Lennon is vermoord op 8 december 1980. Toen was ik waarschijnlijk nog aan het bekomen van het feit dat op 3 januari van dat jaar Lucien Buysse was overleden, op 19 februari Bon Scott, op 24 maart Oscar Romero, op 7 juni Henry Miller, op 15 april Jean-Paul Sartre, op 29 april Alfred Hitchcock, op 4 mei Josip Broz Tito, op 18 mei Ian Curtis, op 7 juni Henry Miller, op 21 juni Bert Kaempfert, op 17 augustus Tex Avery, op 25 september John Bonham, op 7 november Steve McQueen en op 22 november Mae West. (Gelukkig wist ik nog niet dat op 24 december Karl Dönitz zou sterven, op 25 december Louis Neefs en op 31 december Marshall McLuhan.)

Als mijn geheugen me niet in de steek laat: 8 december 1980 viel op een maandag. En een maandag, in die tijd, dat was een zeldzaamheid. Ik heb er weinig meegemaakt. Meestal was het al dinsdag eer ik besepte dat het weekend voorbij was.

Ik weet wel nog waar ik was toen ik hoorde dat de Herald of Free Enterprise was gekapseisd: in een discotheek. Vermoedelijk aan het bekomen van het feit dat op 27 januari Marc Mijlemans was overleden, op 20 februari Edgar P. Jacobs, op 22 februari Andy Warhol en op 3 maart Danny Kaye. (Gelukkig wist ik nog niet dat op 11 april Primo Levi zou sterven, op 3 mei Dalida, op 14 mei Rita Hayworth, op 23 juni Fred Astaire, op 1 juli Snakefinger, op 17 augustus Rudolph Hess, op 29 augustus Lee Marvin, op 11 september Peter Tosh, op 21 september Jaco Pastorius, op 23 september Bob Fosse, op 3 oktober Jean Anouilh, op 12 november Cornelius Vreeswijk, op 18 november Jacques Anquetil, op 24 november Anton Pieck, op 30 november Simon Carmiggelt, op 17 december Marguerite Yourcenar en op 24 december Joop Den Uyl.) Nee, ik lieg een beetje: de waarheid is dat ik in die discotheek nog altijd aan het bekomen was van het feit dat er een maand eerder een prachtbaby was geboren. Er zijn nu eenmaal momenten waarop men zot van glorie is.

MAN VAN DE WEEK VAN DE WEEK

W

illy Sommers.

Niet omdat ik weet waar ik was toen hij in 1980 de singles 'Kom met me mee', 'Brengh haar rozen' en 'Habanero' en het album 'Rozen voor jou' uitbracht. Wel omdat hij door Radio 2 werd gefêteerd als de zanger met de grootste fanclub van Vlaanderen.

Het moet wat zijn, een fanclub hebben. Niet omdat, zoals bij Willy Sommers, je fans je dan op jaarlijkse basis vijftien euro geven. Wel omdat je fans je telkens weer aanmoedigen om door te gaan, als je een wat mindere periode hebt. Als de inspiratie zoek is, de woorden niet komen en de stemmen zwijgen. Soms, evenwel, zwijgen de stemmen niet. Althans niet de stemmen in het hoofd van pakweg Bea Vanprul. De stemmen in haar hoofd vertellen haar de waarheid. Dat Willy Sommers van haar houdt. Van haar, en van haar alleen. Dat al die andere vrouwen dellen zijn. Of neem nu de stemmen in het hoofd van Mark Chapman. Eerst vertelden ze hem dat John Lennon god was. Later dat god dood moest. Als ik ooit een fanclub heb, dan toch liefst als ik al dood ben.

VRAAG VAN DE WEEK

W

aar was u toen u deze column las?